

Hatvannégy évesen maga elé mered
Bal fülével hallgat, a jobb sajnos süket
Megpróbál elképzelni, és halkan motyog:
"A nevem Kovács István, és vak vagyok."

Voltam szegény paraszt, voltam szegény munkás
Gyakran voltam éhes, de csak mentem tovább
Sztálinvárosban már majdnem sikerült
De aztán a szerencse valahogy elkerült

Munkásélet - Így kétezer felé
Munkásélet - Nem így képzeltem én
Munkásélet - Már nem is lázadok
Hisz csak egy elfelejtett, vak munkás vagyok

Nem lát már semmit, kiszolgáltatott
Asszonya nélkül lehet már rég halott
A múltkorában sajnos rosszul léphetett
A combja eltört, szegény, mit szenvedhetett

Gyanakvó arca ma nem lát borotvát
Nadrágja kék színű, és barna a kabát
Őt nem zavarja, az asszonya figyel
Inget vált rajta, mindenre Ő ügyel

Munkásélet - Így kétezer felé
Munkásélet - Nem így képzeltem én
Munkásélet - Már nem is lázadok
Hisz csak egy elfelejtett, vak munkás vagyok

Mutatja reszketve, hogy van kitüntetés
Van oklevél is, és ez itt a végzés
Az áll benne kökeményen, hogy nem elég beteg
Nem jár a kor-kedvezmény, meg is dögölhetek

Munkásélet - Így kétezer felé
Munkásélet - Nem így képzeltem én
Munkásélet - Már nem is lázadok
Hisz csak egy elfelejtett, vak munkás vagyok

Munkásélet - Így kétezer felé
Munkásélet - Nem így képzeltem én
Munkásélet - Már nem is lázadok
Hisz csak egy elfelejtett, vak...

Munkásélet - Így kétezer felé
Munkásélet - Nem így képzeltem én
Munkásélet - Már nem is lázadok
Hisz csak egy elfelejtett, szegény, szegény
Senkinek nem kell, keserűen szomorú
Elfelejtett, vak munkás vagyok